Ko je zvil knjigo, jo je izročil služabniku in sedel. In oči vseh v shodnici so bile uprte Vanj." (Luka 4, 20)

Dne 26 februarja 1844, zvečer

1 "Ko je zvil knjigo, jo je izročil služabniku in sedel. In oči vseh v shodnici so bile uprte Vanj."
2 Moji dragi otroci! V tem besedilu je predstavljeno samo naravno dejanje, ki je seveda moralo slediti branju iz preroka Izaije pred tem. Ker pa se nahajata v vsakem Gospodovem dejanju tudi neki notranji ter čisto notranji vzrok, je tak razlog tudi v tem gibu, ki se zdi povsem naraven; in v tem razlogu je zopet nezmotljivo merilo, s katerim je izkazano popolno Maziljenčevo bogastvo in s tem tudi vseh njegovih dejanj, za vse čase in za vso večnost.
3 Da pa to drži, bomo kar takoj prikazali vsakomur tako jasno, kolikor se sploh da, s pomočjo majhne raziskave in s primerjavo tega besedila z razmerami, v vekih po tem. In tako poslušajte!
4 Jezus je v shodnici stoje bral iz prerokov. - Kaj to označuje?
5 Shodnica je svet. Gospod, ki stoje bere poslušalcem iz Prerokov, označuje, kako On vedno čuječe pregleduje vsa razmerja in skrivnosti, ter svetu Svoje besede ne razkriva, temveč mu jo daje po naravnem smislu v *prikriti* obliki. Kajti "prerok" označuje tisto, kar je skrito v naravno pomenskem; Gospod pa pokaže, da se nobene takšne skrite stvari ne more dobiti razkrite nikjer drugje in da tudi nikjer drugje ni izpolnjena, kakor samo v Njem samem!
6 Ko je Gospod prebral knjigo, jo je zvil in izročil služabniku; sam pa je sédel in oči in ušesa vseh so bila uprta Vanj - Kajpa to pove?
7 "Gospod zvije knjigo" pomeni, da je zaklenil duhovni pomen besede za prihodnji rod. "Nato je izročil zvito knjigo služabniku shodnice", kar pomeni toliko kot: Predal je skrito modrost tistemu, ki dela v njenem svetišču, kar je odtlej človeško srce.
8 Nato je Gospod sédel k počitku in oči in ušesa vseh so bila uperjena Vanj. To dejanje je znamenje in ustreza stanju, kakršno vlada v svetu pri ljudeh od Vnebohoda pa vse do danes, ko Gospod za zunanji svet tudi počiva, kakor po nekem delu.
9 Oči in ušesa mnogih so uperjena Vanj; toda molči in ni ga moč zalotiti pri telesnem delu, temveč samo z očmi verovanja, kot potrpežljivo počivajočega v svoji svetosti. Čemu pa tako? Ker ljudje usmerjajo Vanj samo svoje oči in ušesa ali svojo radovednost, ne pa svoja srca.
10 Kljub temu Gospod nekaj pove z besedami, ko spregovori: "Sedaj je izpolnjeno pred vašimi očmi, o čemer je prerok govoril." - Glejte, tako je ta hip tudi z vami; kajti po dolgem počitku je prišel Moj Duh nad vas, ker ste ga iskali in vam razkriva zvito knjigo, ki so jo služabniki tudi vedno hranili izključno prikrito v svojih prostorih.
11 Ti služabniki so v naravnem pomenu enaki onemu, kateremu je bila predana zvita knjiga. Z njim so mišljeni vsi tisti, ki jih vi, v kateri koli cerkvi že, označujete z imenom "svečenik". Tem služabnikom ne bo izročena razvozlana knjiga tako dolgo

dokler bodo služabniki shodnice.
12 Toda tudi vsak, ki je pravi služabnik v resnično novi shodnici, ki jo ima v svojem srcu, sprejme knjigo najprej zvito in ne razjasnjeno. Če pa je v tem svetišču zvest služabnik, ga pometa in čisti ter spoštuje sveti zvitek, potem pride Gospod, séde in v shodnici zavladata tišina in spokoj. In ko se bodo ob tem uprle oči in ušesa iz vseh delov srca v Gospoda, potem bo On povedal: “Sedaj je Gospodov Duh nad teboj in razjasnjen in izpolnjen je sveti zvitek v tvoji živi molilnici.”
13 Vidite, to je še prejasen pomen tega popolnoma neuglednega besedila!
14 Povem vam: Naj kdo še tako raziskuje in se trudi razbrati zvitek; tudi, ako vpraša vse ljudi, vse duhove in angele, pa kljub temu ne bo dosegel ničesar, - kajti samo Jaz sem dver!
15 Kaj koristi človeku, če se sprašuje: “Je v meni večno življenje?” in na to prejme odgovor: “Večno življenje je zame uganka, dvom; v meni ne najdem ničesar razen poželenja po njem!”
16 Vprašanje: “Komu sploh more zadostovati takšna tolažba? Mar ni po pomenu kot tista modroslovna veda, s katero se posvetni modrijan takole tolaži: “Ako obstoja nadaljevanje mojega mislečega jaza, pridobim, - in če ni nadaljnega obstoja, zopet pridobim; kajti za neobstoječe sta dodaj in odvzemi enaki veličini.
17 Zopet vprašam: Komu, ki pozna vrednost življenja, more zadostovati takšna tolažba? More biti živemu vseeno, ko je ali ko ni? Kako pa sploh more neki živ človek hvaliti “ne biti”, ko pa sploh ne more vedeti, kakšno stanje neki to je, “ne biti”?!
18 Iz tega vsakdo spozna, s kakšno slepoto mora biti udarjen tak raziskovalec, ko se skuša na koncu, sredi neskončnega “biti”, v katerem se neobstoj ne dogaja, potolažiti z nekim popolnoma nemogočim “ne biti”.
19 Mar menite, da je v Mojem neskončnem bitju sploh možno nekaj uničiti - ali pa, da obstaja kakršen koli že prostor, kjer bi bil doma?
20 Že svet narave vam kaže kar najbolj grobo nasprotje kakršnega koli neobstoja vsepovsod, kolikor daleč sega vaše oko v globine Mojega stvarstva; kajti tukaj ugledate ali vesoljska telesa ali pa velik prazen prostor, ki je izpolnjen s svetlobno prasnovjo in s silami, ki iz Mene vladajo po dolgem in počez! Vprašanje: Ali je to nič?
21 To poved ni potrebno podaljševati, da bi dokazal neumnost takšnega stavka. Toda vsakomur dodajam pristen preizkus, kako raziskati, ali obstaja nič, kakršen koli si že bodi, in povem:
22 “Preleti s tvojimi mislimi prostore neskončnosti! Kjer boš naletel na prostor, do katerega se tvoja misel ne more prebiti,tam išči “nič”. Da pa ti v večnosti takšno podjetje ne bo uspelo, na to se smeš popolnoma zanesti! *Kajti do koder sega misel,*

obstaja “biti”; kje pa je kraj, do koder misel ne sega? Takšnega “kje” ne poznam in zanesljivo ga še manj pozna neki posvetni modrijan.”
23 Zato se ne oklepajte ničevnega raziskovanja in neumnih izkušenj; kajti to vam ne bo nikoli obrodilo sadov! Ne otežujte si brez potrebe potovanja, ki je tako lahko, marveč naj pride vsakdo k Meni in tukaj bo našel vsega v izobilju, česar po drugih poteh ne bo dosegel niti v večnosti; kajti samo Jaz sem dver vedno in večno! Amen.”

Jakob Lorber
Pojasnila svetopisemskih besedil